

forældrenes retssikkerhed på bekostning af barnets.

Det er især blevet påpeget, at det har betydning, at f.eks. tvangsfjernelse ofte iværksættes for sent. Fra Det Radikale Venstres side mener vi derfor, at det er utrolig vigtigt, at der med denne ændring sendes et signal om, at det altid skal være hensynet til barnet, der vejer tungest.

For det andet finder Det Radikale Venstre det meget positivt, at en tidlig indsats over for truede børn og unge nu styrkes. Det er især positivt, at der indføres pligt til et tværfagligt samarbejde i forbindelse med tvangsfjernelser, og at der bliver en øget underretningspligt.

Samtidig mener vi, at der sker nogle ændringer af formuleringerne på nogle afgørende områder i loven, som er meget væsentlige. Det skal nu ikke længere hedde, at der skal være en åbenbar risiko for omsorgssvigt, men en overvejende sandsynlighed for, at barnets udvikling og sundhed lider alvorlig skade. Og det skal ikke længere hedde, at det anses for godtgjort, men der skal blot være en begrundet formodning om, at problemerne ikke kan løses i hjemmet, før man sætter ind.

Selv om der mest af alt er tale om sproglige ændringer, så sendes der alligevel, mener vi fra Det Radikale Venstres side, et vigtigt signal til kommunernes børn og unge-udvalg om, at der i højere grad skal tages udgangspunkt i barnet, end der har været tale om hidtil.

Dernæst foreslås det, at der skabes større kontinuitet og længere tidsperspektiv i forbindelse med anbringelser. Undersøgelser har nemlig vist, at anbragte børn og unge i for høj grad udsættes for skift i anbringelsessted under opvæksten. Derfor er det også vigtigt, at der nu åbnes mulighed for, at børn og unge-udvalget kan beslutte, at forældre ved frivillig anbringelse ikke længere kan hjemtage barnet, hvis det kan føre til alvorlige problemer for barnet.

Det er også positivt, at kommunerne først kan hjemgive et barn, når sagen har været til fornyet afgørelse i børn og unge-udvalget, og at fristen for genoptagelse af en sag ændres fra 1 år fra den seneste afgørelse eller dom til 2 år.

Endelig mener Det Radikale Venstre også, at det er fornuftigt, at det bliver mulighed for at forlænge efterværnsperioden, så unge, der har været tvangsfjernet, kan få hjælp, rådgivning og vejledning indtil det 22. år, såfremt der er behov for det.

Så alt i alt mener vi fra Det Radikale Venstres side, at dette lovforslag vil være med til at styr-

ke indsatsen over for børn og unge, der har særlige behov, og vi støtter derfor varmt forslaget. Vi håber, at disse præciseringer og stramninger af servicelovens børneregler vil betyde, at vi ikke oplever nær så mange af de forfærdelige sager, som har været fremme i pressen i de senere år.

Jette Gottlieb (EL):

I Enhedslisten er vi positive over for forslaget som en helhed. Vi håber, at der bliver tid til et grundigt udvalgsarbejde, for vi synes, der er mange elementer, som skal have en mere vidtgående drøftelse.

Det er jo bestemt ikke det nemmeste område at lave regler på. At man er kommet godt fra start, kan jo ses på den måde, behandlingen er foregået på her i salen.

Det er indlysende, at samfundet har en pligt til at sikre alle børn og unge de bedst mulige opvækstbetingelser og derfor en særlig pligt over for børn og unge, der har brug for særlig støtte, men selve det at varetage barnets behov for retsbeskyttelse i forhold til forældrenes retssikkerhed indeholder så mange latente konflikter.

For os at se er der ingen tvivl om, at afgørelsen altid bør falde ud til fordel for barnets retsbeskyttelse, når der er tvivl, men det at beslutte, hvad der er bedst for barnet i den konkrete situation, er jo aldrig objektivt. Derfor er der behov for, at de kommunale sagsbehandlere, der er de gennemgående personer i sådan nogle sager, og som i praksis varetager både rådgivning, vejledning og myndighedsudøvelse, har de grundlæggende faglige kvalifikationer.

Vi har aldrig forstået, hvorfor der ikke i sociallovgivningen stilles uddannelsesmæssige krav til sagsbehandlerne. Alle finder det fuldstændig indlysende, at skolelærere skal have læreruddannelse; det står direkte i folkeskoleloven. På samme måde kunne der passende stilles krav om, at de kommunale sagsbehandlere i børnesager skal have en socialrådgiver- eller en socialformidleruddannelse. I dag sidder der rundt omkring i kommunerne mange sagsbehandlere, som slet ikke har den grundlæggende uddannelse; det synes vi er uacceptabelt.

De grundlæggende problemer kan ikke løses alene ved lovgivning. Nogle af de problemer, vi ser, skyldes mere ressourcemæssige problemer end uklarhed i de gældende bestemmelser. F.eks. har tendensen gennem de sidste næsten